

Chuyện Làn Gặp Gỡ

Đỗ Thành

Đã lâu lắm tôi không còn gặp lại con bé. Trước, thỉnh thoảng có gặp thoáng cái, rồi mạnh dạn ai nấy đi. Chẳng thắc mắc hỏi han nhau ở đâu, làm gì, đời sống ra sao. Xem như cái gì cũng tình cờ như trăm nghìn mối tình cờ khác. Vậy mà bỗng dưng chiều nay, không hẹn, lại gặp. Câu đầu con bé nói với tôi là một câu ngầm trách móc " chà đạo này chú ăn no ngủ kỹ, nên có tình tránh mặt cháu đi. Cháu biết mà đàn ông các chú chẳng mấy người chung thủy " Tôi nghe cái giọng ầm ừ của con bé chỉ chực tát cho nó vài cái để nhắc nhở nó nói năng dè dặt, song nghĩ lại, tôi với nó chẳng có tí dây mơ rễ má gì, thì giận nó làm gì cho mệt. Thấy tôi im im, nó lui ra phía sau một quãng, xăm xoi nhìn tôi từ đầu đến chân rồi phán " chú ốm đi nhiều đó nhé Chắc là thức khuya, hút thuốc, uống rượu nhiều nên mất sức. Và chưa chừng cả..." Nó không nói, nhưng tôi biết nó muốn ám chỉ gì. Tôi dẫn mặt nó " này đừng có ăn nói hàm hồ, đoán xằng đoán bậy. Gây thì bảo là gây, chứ có bệnh gì đâu mà rủa ồm. Người gây là tại tạng, chứ có phải tại thể này, tại thể khác sinh ra đâu ". Con bé cười lên rinh rích. " Thôi đi chú ơi, chú giả ngộ hoài. Hồi ba cháu mê gái, ông cũng gây rả, gây rạc. Má cháu hồi đó mà không kịp lôi kéo ông ra khỏi đám mê thì chắc ông cũng hui nhị tì sớm rồi. "

Tôi lại thêm phát bực. Tại sao con bé cứ suy bụng ta ra bụng người như vậy. Tía nó là tía nó, còn tôi là tôi, làm sao lại có thể là cùng một giọt nước giống như nhau. Nhưng tôi không nói cái ý đó ra. Và tôi cũng lại xăm xoi nhìn nó, suốt từ tóc đến móng chân, rồi thở dài nảo nuốt. Nó tròn xoe hai con mắt như hòn bi ve, chờ đợi một câu nói của tôi. Tôi vờ như không thấy. Tôi nghĩ bụng cho bõ ghét. Rồi làm ra cái điều rất quan trọng, tôi đưa tay về vờ mấy sợi râu dưới cằm. Tôi chỉ vờ tưởng tượng thôi, chứ làm gì có râu mà rờ. Con bé như chưng hửng " gặp chú lần nào cũng nhưc đầu, nhưc óc. Người gì đâu mà kín bưng, kín bít như hòn đá ngây ngô ". Tôi thú vị vì làm cho con bé tức, trả được mối thù nó vợ dũa cả năm lên án tôi.

Cả hai cứ thế im lặng. Rồi người thua trước là con bé. Nó quay sang một đề tài khác. Nó hỏi tôi " mấy hôm nay chú có thấy trời đất thấp xuống không. Tháng 10 rồi đó chú. Tự dưng nhìn trời mà thấy nhớ vô cùng. Chú cứ nghĩ bây giờ ở bên nhà là mùa mưa gió, bão táp lia gậy vạ khắp nơi. Không còn đâu mùa Thu dịu dịu ngày xưa nữa Má cháu nói mùa Thu gợi thương, gợi nhớ vô vàn. Những sợi tơ mong manh la đà trong rặng liễu Gió Thu băng khuâng ngất nhẹ chiếc lá vàng. Có con thuyền thả nhẹ trên sông, mang ánh trăng mờ len bóng lá. " Tôi chặn lời nó " thôi mầy đừng nhắc làm gì. Đầu phải chỉ riêng năm nay mùa Thu mới mất đi ý nghĩa Mà chúng ta đã mất đi mùa Thu từ ngày bỏ xứ ra đi. Ở đây, mùa Thu đi đến đâu cũng thấy toàn lá vàng, lá đỏ rơi rụng. Đêm thấy nói dài thêm và ngày thấy ngắn đi Vậy mà giấc mơ hồi hương vẫn còn mờ mờ trong trí tưởng. Cái gì mầy cũng nói má cháu nói thế này, má cháu nói thế khác, mà nào chỉ riêng đâu má cháu nói, cháu ơi. "

Tôi nghĩ tới những đêm sâu rã ruột. Chợt nghe tiếng con chim đêm lẻ loi, ai oán gọi buồn. Tôi lẫn mình trần trở bóng đêm. Nghe tiếng nấc đoạn trường thâm tím. Tôi đắm đắm nhìn vào mặt con bé. Tự hỏi rằng liệu đến bao giờ thì con bé dừng dừng hết nhắc đến quê.

Một năm, hai năm, nhiều năm, thời gian liệu có xóa nhòa vết tích. Đã có bao người mạnh mẽ nói ra rồi vội nuốt lời Tôi nhớ lại ngày còn ở quê nghe lời của ai đó mà lệ trào khoé mắt " Có người đã hỏi tôi liệu có khi nào về. Tôi đã trả lời về chứ sao không về, nhưng chỉ về khi nào quê hương thực sự có tự do, no ấm ". Thế mà mới chỉ mấy năm sau tôi nghe tin người ấy đã về,à dù quê hương vẫn còn lắm khổ đau. Thì ra từ lời nói đến việc làm thường cách nhau nghìn dặm. Đành rằng mỗi người có một hoàn cảnh, chúng ta tự do trong lựa chọn của mình. Song ai bắt nói chỉ những lời khăng định để rồi không giữ được lòng mà tự thất hứa với châu thân. Tôi nghĩ người đó có lúc nào tự thấy thương cho mình chẳng nhì.

Con bé thấy tôi đắm chiêu trong ý nghĩ của mình, nó mở to mắt nhìn tôi không chớp. Tôi nói cho nó an tâm " chú không trách gì cháu Chỉ trách người thương nữ chóng vui nên quên mất lời thề. Bên Tầm Dương canh khuya đưa khách, giọt sương thu lau lách đều hiu. Thì thương nữ bất tri vong quốc hận, cũng là chuyện thường tình như dòng nước cứ trôi."

Con bé nói với tôi " gặp chú lần nào cũng đau đầu, mệt óc. Chú nói gì lộn xộn thấy mờ. Má cháu nói người nói úp mở là người không đi con đường ngay, lối thẳng. Hay là chú già rồi nên đầu óc bắt đầu điếc câm ". Tôi ngửa mặt cười rử. Đúng, tôi già rồi nên nghĩ bậy, nghĩ xiên. Âu nhân con bé nhắc về mùa Thu của tháng 10 đang chớm thì tôi cũng thấy lòng ngùi ngùi mà nói cho vui Còn chuyện bể dâu lúc nào mà ngót ngốt. Trời hết nắng lại mưa, tháng Giêng qua tháng Mười tới. Tóc điểm sương nặng ướp mùi đời. Thân lỏng không nặng oằn trách móc.

Chỉ có vậy mà con bé giận. Nó lăm lũi bỏ đi không một lời chào. Tôi xót xa không giữ lại được nó. Khi nó đi rồi, tôi mới thấy vô duyên. Chiếc ghế đá chỉ mình tôi ngồi lại Trời trên cao càng thấp xuống dần. Rồi chợt cơn mưa đến. Giọt mưa như giọt đàn lạnh lớt trong khuya. Tôi nghe tiếng lách tách của những tế bào trong tôi bắt đầu vụn vỡ. Lại một lần tôi vẫn chưa hỏi được con bé ở đâu, làm gì, sống ra sao. Để bắt đầu từ giây phút này lại chờ, lại đợi. Thăm thía với câu hát của Văn Cao
" Lá vàng rơi đã bao lần. Ôi mùa Thu chết rơi theo lá vàng... "